

EUROOPA KOHTU OTSUS

31. jaanuar 1984*

[...]

Liidetud kohtuasjades 286/82 ja 26/83,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel esitatud Tribunale di Genova eelotsusetaotlus, millega soovitakse nimetatud kohtus pooleliolevas menetluses järgmiste poolte vahel:

Graziana Luisi

ja

Ministero del Tesoro (kohtuasi 286/82),

ning

Giuseppe Carbone

ja

Ministero del Tesoro (kohtuasi 26/83),

eelotsust EMÜ asutamislepingu artiklite 67, 68 ja 106 tõlgendamise kohta, et eelotsust taotlev kohus saaks otsustada, kas teatavad valuutaülekandeid käsitleva Itaalia õigusakti sätted on nimetatud artiklitega kooskõlas,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president J. Mertens de Wilmars, kodade esimehed T. Koopmans, K. Bahlmann ja Y. Galmot, kohtunikud P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, G. Bosco, U. Everling ja C. Kakouris,

kohtujurist: G. F. Mancini,

kohtusekretär: P. Heim,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

otsuse

[...]

Põhjendused

1. 12. juuli ja 22. novembri 1982. aasta korraldustega, mis saabusid Euroopa Kohtusse vastavalt 27. oktoobril 1982 ja 21. veebruaril 1983, saatis Tribunale de Genova EMÜ asutamislepingu artikli 177 kohaselt Euroopa Kohtule eelotsuse saamiseks rea küsimusi asutamislepingu artikli 106 tõlgendamise kohta, et otsustada, kas valuutaülekandeid käsitlev Itaalia õigusakt on nimetatud artikliga kooskõlas.

2. Küsimused tekkisid kohtumenetlustes, mille kaks Itaalias elavat isikut algatasid Ministro del Tesoro (rahandusministeeriumi) otsuste vastu, millega neile määrati trahv, kuna nad ostsid välismaal kasutamiseks erinevaid valuutasid summa eest, mille vahetusväärtus Itaalia liirides ületas Itaalia õigusaktiga lubatud maksimummäära. Nimetatud ajal oli elanikel lubatud turismi, äri, hariduse ja ravi otstarbel viia välismaale kuni 500 000 Itaalia liiri väärtuses valuutat aastas.

3. Hagejad vaidlustasid siseriiklikus kohtus nende Itaalia õigusakti sätete kehtivuse, mille alusel trahvid määrati, väites, et kõnealused sätted on vastuolus ühenduse õigusega. Kohtuasja 286/82 põhikohtuasja hageja G. Luisi märkis, et ta viis nimetatud valuuta riigist välja seoses mitmete turismireisidega Prantsusmaale ja Saksamaa Liitvabariiki ning ravi saamiseks Saksamaa Liitvabariigis. Kohtuasja 26/83 põhikohtuasja hageja G. Carbone märkis, et ta kasutas ostetud valuutat kolmekuuliseks viibimiseks turistina Saksamaa Liitvabariigis. Mõlemad hagejad väitsid, et piirang valuutamaksevahendite riigist väljaviimisele turismi või ravi otstarbel on vastuolus makseid ja kapitali liikumist käsitlevate EMÜ asutamislepingu sätetega.

4. Oma esimeses, 12. juuli 1982. aasta korralduses (kohtuasi 286/82) märkis Tribunale di Genova, et tehingud, mille suhtes on Itaalia õigusaktiga kehtestatud valuuta väljaviimise ülemmäär, täpsemalt turism ning reisimine äri, hariduse ja ravi eesmärgil, kuuluvad asutamislepingu III lisas loetletud nähtamatute tehingute hulka. Seepärast kuuluvad nende tehingutega seotud maksed asutamislepingu artikli 106 lõike 3 alla, mille kohaselt liikmesriigid peavad hoiduma võtmast omavahelistes suhetes kasutusele mis tahes uusi piiranguid, kuid sellele vaatamata võeti 1974. aastal vastu vaidlusalune Itaalia õigusakt. Tribunale leidis siiski, et on vaja kindlaks teha nimetatud sätte täpne kohaldamisala seoses kapitali liikumist käsitlevate sätetega, eelkõige see, kui suures ulatuses kohaldatakse viimatanimetatud sätteid rahatähtede füüsilise liikumise puhul.

5. Et selles küsimuses teavet saada, esitas Tribunale Euroopa Kohtule järgmise eelotsuseküsimuse:

„Kui turismi, äri, hariduse või ravi eesmärgil välismaale reisivad elanikud viivad riigist välja välisriigi rahatähti või välisvaluutas krediitvahendeid, siis kas ühenduse õiguse kohaldamisalasse kuuluvad isikud saavad tugineda õigustele, mida liikmesriigid on kohustatud järgima tulenevalt EMÜ asutamislepingu artikli 106 lõike 3 esimeses lõigus sisalduvast „külmutamissättest”, pidades silmas, et kõnealune tehing on üks asutamislepingu III lisas loetletud nähtamatutest tehingutest;

või, võttes arvesse asutamislepingu artikli 106 lõike 3 teises lõigus sisalduvat viidet, kas nimetatud juhtumid, mis oma objektiivselt olemuselt on sularahas tehtavad valuutaülekanded, kuuluvad kapitali liikumise alla, mille liberaliseerimine ei ole kohustuslik tulenevalt asutamislepingu artiklitest 67 ja 68 ning seonduvatest direktiividest, mille nõukogu võttis vastu 11. mail 1960 ja 18. detsembril 1962, mistõttu liikmesriigi poolt kehtestatud kontrollimeetmed ja sanktsioonid, antud juhul halduskaristused, on õiguspärased?”

6. Oma teises, 22. novembri 1982. aasta korralduses (kohtuasi 26/83) käsitles Tribunale üksnes turismiotstarbelisi valuutaülekandeid. Ta küsis, kas turismi, kuigi see on nähtamatu tehing asutamislepingu artikli 106 lõike 3 tähenduses, tuleks samaaegselt käsitada ka teenuste liikumise mõiste alla kuuluvana, mistõttu selle suhtes kohaldataks teenuste liikumisega seotud maksete liberaliseerimist käsitlevaid artikli 106 lõike 1 sätteid.

7. Seepärast saatis Tribunale Euroopa Kohtule järgmise küsimuse:

„Kui riigi elanikud, kes sõidavad turismi eesmärgil välismaale, viivad riigist välja välisriikide rahatähti või välisvaluutas krediitvahendeid, siis kas ühenduse kodanikud saavad tugineda õigustele, mida liikmesriigid on kohustatud järgima tulenevalt asutamislepingu artikli 106 lõikes 1 sisalduvast vahetult kohaldatavast sättest, eeldades, et turismi tuleks käsitada teenuste liikumise alla kuuluvana ning turismikulude katteks tehtavaid valuutaülekandeid tuleks käsitada jooksvate maksetena, mis peavad seetõttu olema liberaliseeritud samamoodi, nagu nende aluseks olevat teenused;

või, kuna kõnealune ülekanne kuulub EMÜ asutamislepingu III lisas loetletud nähtamatute tehingute hulka ning artikli 106 lõike 3 teises lõigus sisalduvast viitest lähtuvalt on see tehing sularahaülekanne, kas see kuulub siis kapitali liikumise alla, mille liberaliseerimine ei ole kohustuslik tulenevalt asutamislepingu artiklitest 67 ja 68 ning seonduvatest direktiividest, mille nõukogu võttis vastu 11. mail 1960 ja 18. detsembril 1962, mistõttu liikmesriigid võivad selles valdkonnas kehtestada kontrollimeetmeid ja halduskaristusi?”

8. Eelotsuseküsimuste sõnastusest ja kahe eelotsusetaotlusi käsitleva korralduse põhjendustest nähtub, et nimetatud juhtumite puhul on ühenduse õiguse tõlgendamisega seotud probleemid järgmised:

a) kas turism ning äri, hariduse ja ravi eesmärgil reisimine on teenused või asutamislepingu artikli 106 lõikes 3 sätestatud nähtamatud tehingud või samaaegselt mõlemad;

b) kas neil eesmärkidel tehtavaid valuutaülekandeid tuleb käsitada jooksvate maksete või kapitali liikumisena, eelkõige juhul, kui liigutatakse füüsilisi rahatähti;

c) kui suures ulatuses on asutamislepingu artikliga 106 ette nähtud nende nelja otstarbega seotud maksete liberaliseerimine;

d) milliseid välisvaluutaülekannetega seotud kontrollimeetmeid on liikmesriikidel õigus võtta selliselt liberaliseeritud maksete puhul.

a) „*Teenused*” ja „*nähtamatud tehingud*”

9. Asutamislepingu artikli 60 kohaselt on „teenused” asutamislepingu tähenduses selline tavaliselt tasuline tegevus, mis ei ole reguleeritud kaupade, kapitali ja isikute vaba liikumist käsitlevate sätetega. Asutamislepingu teise osa III jaotise („Isikute, teenuste ja kapitali vaba liikumine”) kontekstis hõlmab isikute vaba liikumine töötajate liikumisvabadust ühenduses ning asutamislepingu artikli 60 kohaselt kaotatakse teenuste osutamise vabaduse piirangud liikmesriikide kodanike suhtes, kes asuvad mõnes teises ühenduse riigis kui isik, kellele teenuseid pakutakse. Teenuse osutamiseks võib teenust osutav isik minna liikmesriiki, kus asub isik, kellele teenust pakutakse, ning viimatinimetatud isik võib minna riiki, kus asub teenust osutav isik. Kuigi esimesena nimetatud juhtumit mainitakse selgesõnaliselt artikli 60 kolmandas lõigus, millega lubatakse teenust osutaval isikul ajutiselt jätkata oma tegevust riigis, kus seda teenust osutatakse, on teisena nimetatud juhtum selle vajalik täiendus, võimaldades liberaliseerida kogu tasuline tegevus, mis ei ole reguleeritud kaupade, kapitali ja isikute vaba liikumist käsitlevate sätetega.

11. Nende sätete ellurakendamiseks nähakse nõukogu poolt asutamislepingu artikli 63 alusel 18. detsembril 1961 koostatud teenuste osutamise vabaduse piirangute kaotamise üldprogrammi (EÜT 1962, lk 32) II jaotisega muu hulgas ette kõikide selliste õigusnormide kehtetukstunnistamine, millega liikmesriikides majanduslikel kaalutlustel reguleeritakse liikmesriikide kodanike sisenemist, väljumist ja riigisviibimist, juhul kui need sätted ei ole õigustatud avaliku korra, avaliku julgeoleku või rahva tervise kaitse seisukohalt ning võivad takistada nimetatud isikutel teenuste osutamist.

12. Vastavalt välismaalaste liikumist ja riigisviibimist reguleerivate avaliku korra, avaliku julgeoleku või rahva tervise kaitse seisukohalt õigustatud erimeetmete kooskõlastamist käsitleva nõukogu 25. veebruari 1964. aasta direktiivi 64/221/EMÜ (EÜT 1964, lk 850) artiklile 1 kohaldatakse seda direktiivi muu hulgas kõikidele liikmesriikide kodanikele, kes reisivad teise liikmesriiki „teenuse saajana”. Nõukogu 21. mai 1973. aasta direktiiviga 73/148/EMÜ liikmesriikide kodanikele seoses asutamise ja teenuste osutamisega seotavate liikumis- ja elamispiirangute kaotamisega ühenduse piires (EÜT 1973, L 172, lk 14) antakse

nii teenuse osutajale kui teenuse saajale õigus elada riigis nii kaua, kui teenuse osutamine vältab.

13. Rajades teenuste osutamise vabaduse piirangute kaotamise üldprogrammi osaliselt asutamislepingu artiklile 106, osutasid selle autorid, et nad olid teadlikud teenuste liberaliseerimise mõjust maksete liberaliseerimisele. Nimetatud artikli esimeses lõigus sätestatakse nimelt, et kaupade või teenuste liikumisega seotud maksed tuleb liberaliseerida sellises ulatuses, kuivõrd on liberaliseeritud liikmesriikidevaheline kaupade ja teenuste liikumine.

14. Kaotamisele kuuluvate teenuste osutamise vabaduse piirangutena nimetatakse üldprogrammi III jao C osas teenuste eest maksmise takistusi, eelkõige juhtudel, kus vastavalt III jao D osale ja artikli 106 lõikele 2 takistavakõnealuste teenuste osutamist üksnes nende eest maksmise piirangud. Üldprogrammi V jao B osa kohaselt tuli need piirangud kaotada üleminekuperioodi esimese etapi lõpuks, ilma et see mõjutaks „turismivaluuta müügi” võimalikku piiramist nimetatud perioodil. Need sätted rakendati nõukogu 31. mai 1963. aasta direktiiviga 63/340/EMÜ kõikide teenuste eest maksmise keeldude ja piirangute kaotamise kohta juhtudel, kus teenuste liikumist takistavad üksnes nimetatud maksete piirangud (EÜT 1963, lk 1609). Selle direktiivi artiklis 3 nimetatakse ka valuuta müüki turistidele.

15. Nii üldprogramm kui ka nimetatud direktiiv jätavad liikmesriikidele siiski õiguse kontrollida rahaülekannete ja maksete liiki ja ehtsust ning võtta kõik vajalikud meetmed, et vältida oma õigusaktide rikkumist „eelkõige seoses valuuta andmisega turistidele”.

16. Sellest tuleneb, et teenuste osutamise vabadus hõlmab teenuse saajate vabadust reisida teise liikmesriiki, et seal teenust saada, ilma et seda takistaksid muu hulgas maksetega seotud piirangud, ning turistid, ravi saavad isikud ja hariduse või äri eesmärgil reisivad isikud tuleb lugeda teenuse saajateks.

17. Artikli 106 lõikega 3 nähakse ette piirangute järk-järguline kaotamine asutamislepingu III lisas loetletud „nähtamatute tehingutega” seotud ülekannete osas. Nagu siseriiklik kohus õigesti märkis, hõlmab see loend muu hulgas ärireise, turismi, haridusotstarbelisi erareise ning tervislikel põhjustel tehtavaid erareise.

18. Kuna aga see säte on artikli 106 lõigete 1 ja 2 suhtes erinorm, siis nähtub selle teisest lõigust, et seda ei saa kohaldada kõnealuse nelja tehinguliigi suhtes.

b) „Jooksvad maksed” ja „kapitali liikumine”

19. Siseriiklik kohus juhib tähelepanu, et rahatähtede füüsiline liikumine sisaldub nõukogu poolt asutamislepingu artikli 69 alusel kapitali liikumise suhtes vastu võetud kahe direktiivi (EÜT 1960, lk 921 ja EÜT 1963, lk 62) lisade D loendis. D loendis loetletakse kapitali liikumise juhtumid, mille osas liikmesriigid ei ole kohustatud liberaliseerimismeetmeid võtma. Seepärast tekib küsimus, kas nimetatud loendis sisalduv viide rahatähtede füüsilisele liikumisele on käsitatav selliselt, et kõnealune liikumine on iseenesest kapitali liikumine.

20. Asutamislepingus ei täpsustata kapitali vaba liikumise mõistet. Kahe eespool nimetatud direktiivi lisades on aga esitatud erinevate kapitali liikumiste loend koos nomenklatuuriga. Kuigi see loend sisaldab finantsvara, eelkõige rahatähtede füüsilist liikumist, ei tähenda see, et kõiki selliseid ülekandeid tuleb igal juhul käsitada kapitali liikumisena.

21. Asutamislepingu üldisest süsteemist nähtub, ning seda kinnitab artiklite 67 ja 106 võrdlemine, et jooksvad maksed on valuutaülekanded, millega tasutakse nende aluseks oleva tehingu eest, samas kui kapitali liikumine on finantstehing, mille sisuks on asjaomase raha investeerimine, mitte aga teenuse eest tasumine. Sel põhjusel võib kapitali liikumine iseenesest kaasa tuua jooksvaid makseid, nagu on viidatud artikli 67 lõikes 2 ja artikli 106 lõikes 1.

22. Rahatähtede füüsilist liikumist ei saa seetõttu käsitada kapitali liikumisena, juhul kui kõnealuse liikumise aluseks on kaupade või teenuste liikumisega seotud tehingust tulenev maksekohustus.

23. Seetõttu ei saa turismiga või äri, hariduse või ravi eesmärgil reisimisega seotud makseid käsitada kapitali liikumisena, isegi kui need tehakse rahatähtede füüsilise ülekandmise teel.

c) Asutamislepingu artiklis 106 viidatud maksete liberaliseerimise ulatus

24. Teenuste liikumise osas sätestatakse artikli 106 lõikes 1, et nendega seotud maksed tuleb liberaliseerida niivõrd, kui on asutamislepingu kohaselt liikmesriikide vahel liberaliseeritud teenuste liikumine. Asutamislepingu artiklist 59 tuleneb, et ühendusesisesed teenuste osutamise vabaduse piirangud tuli kaotada üleminekuperioodi jooksul. Seega peavad nimetatud perioodi lõpuks olema kaotatud kõik teenuste osutamisega seotud maksete piirangud.

25. Sellest tuleneb, et alates üleminekuperioodi lõpust on turismiga või äri, hariduse või ravi eesmärgil reisimisega seotud maksed liberaliseeritud.

26. Seda tõlgendust kinnitab 1979. aasta ühinemisakti artikkel 54, millega Kreeka Vabariigil lubati säilitada turismiga seotud ülekannete piirangud, kuid üksnes teatavates piirides ja kuni 31. detsembrini 1985. See artikkel viitab, et ilma nimetatud erandita oleks pidanud kõnealused ülekanded liberaliseerima viivitamata.

d) Valuutaülekannetega seotud kontrollimeetmed

27. Käesolevate juhtumite puhul tekkinud probleemi viimseks aspektiks on küsimus sellest, kas ja kui suures ulatuses on liikmesriikidel säilinud õigus rakendada liberaliseeritud ülekannete ja maksete puhul valuutaülekannete kontrolli meetmeid.

28. Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et artikliga 106 ette nähtud maksete liberaliseerimine kohustab liikmesriike lubama antud sättes nimetatud makseid selle

liikmesriigi vääringus, kus asub võlausaldaja või võlgnik. Seega ei hõlma kõnealune säte kolmanda riigi vääringus tehtavaid makseid.

29. Lisaks tuleb märkida, et eespool viidatud direktiivi 63/340 artikli 2 kohaselt ei piira selles direktiivis sätestatud liberaliseerimismeetmed liikmesriikide õigust „kontrollida maksete liiki ja ehtsust”. See säte näib põhinevat asjaolul, et sel ajal ei olnud kaupade ja teenuste ning kapitali liikumisega seotud maksed veel täielikult liberaliseeritud.

30. Kuigi üleminekuperiood on lõppenud, ei ole kõnealust liberaliseerimist siiski veel täielikult saavutatud. Kapitali vaba liikumise saavutamiseks ette nähtud asutamislepingu artiklis 69 sätestatud nõukogu direktiividega ei ole tegelikkuses kõiki selle valdkonna piiranguid kaotatud ning artiklit 67, millega kõnealune vaba liikumine ette nähakse, tuleb vastavalt Euroopa Kohtu 11. novembri 1981. aasta otsusele (kohtuasi 203/80: Casati, EKL 1981, lk 2595) tõlgendada selliselt, et isegi pärast üleminekuperioodi lõppu ei saa valuuta riigist väljaviimise piiranguid lugeda kaotatuks, olenemata artikli 69 alusel vastu võetud direktiivide sätetest.

31. Sellises olukorras on liikmesriikidel säilinud õigus kehtestada valuutaülekannete kontrolli meetmeid, et veenduda, et kõnealuste ülekannete kaudu ei toimu tegelikkuses kapitali liikumine, mida ei ole veel liberaliseeritud. See õigus on eriti oluline, kuna see on seotud asutamislepingu artiklites 104 ja 107 sätestatud liikmesriikide vastutusega rahaküsimustes, millest tulenevalt liikmesriigid võivad võtta vajalikke meetmeid kapitali väljavoolu või nende vääringute vastu suunatud muu spekulatsioonide vältimiseks.

32. Asutamislepingu artiklitega 108 ja 109 nähakse ette meetmed ja menetluskord juhuks, kui liikmesriigil on raskusi seoses maksebilansiga või kui sellised raskused teda tõsiselt ähvardavad. Need sätted, mis jäävad kehtima ka pärast kapitali vaba liikumise täielikku saavutamist, on siiski ette nähtud üksnes kriisiperioodideks.

33. Seepärast tuleb kriisi puudumisel ning kuni kapitali vaba liikumise täieliku saavutamiseni tunnistada, et liikmesriikidel on õigus kontrollida, et väidetavalt liberaliseeritud makseteks ette nähtud valuutaülekanded ei kalduks sellest otstarbest kõrvale ning neid ei kasutataks keelatud kapitali liikumise raames. Sellega seoses on liikmesriikidel õigus kontrollida kõnealuste tehingute või ülekannete liiki ja ehtsust.

34. Sel eesmärgil kehtestatud kontrollimeetmed ei tohi siiski minna kaugemale ühenduse õigusega ettenähtud piiridest, eelkõige teenuste osutamise vabaduse ja seonduvate maksete tegemise vabaduse osas. Seepärast ei tohi nendega piirata teenuste osutamisega seotud makseid ja ülekandeid konkreetsel ajavahemikul konkreetse summaga, kuna sellisel juhul rikuksid need asutamislepinguga kehtestatud vabadusi. Samal põhjusel ei tohi kõnealuseid kontrollimeetmeid rakendada selliselt, et need muudavad nimetatud vabadused näiliseks või allutavad nende teostamise haldusasutuste kaalutusõigusele.

35. Eeltoodud järeldused ei takista liikmesriigil kehtestada kindlasummalisi piirmäärasid, millest väiksemate summade puhul kontrolli ei teostata, ning nõuda neid piirmäärasid

ületavate kulutuste puhul tõendeid selle kohta, et ülekantud summasid kasutati tõepoolest seoses teenuste osutamisega, juhul kui kehtestatud kindlasummalised piirmäärad ei kahjusta tavapärasest teenuste osutamist.

36. Siseriikliku kohtu ülesandeks on iga konkreetse juhtumi puhul kindlaks teha, kas talle otsustamiseks esitatud valuutaülekannete kontrolli meetmed on kõnealuste tingimustega kooskõlas.

37. Kõikidest eeltoodud kaalutlustest tulenevalt võib eelotsuseküsimustele vastata, et asutamislepingu artiklit 106 tuleb tõlgendada järgmiselt:

– turismiga või äri, hariduse või ravi eesmärgil reisimisega seotud ülekanded on maksed, mitte kapitali liikumine, isegi kui need toimuvad rahatähtede füüsilise ülekandmise teel;

– nende maksete piirangud on kaotatud alates üleminekuperioodi lõpust;

– liikmesriikidele jääb õigus kontrollida, et väidetavalt liberaliseeritud makseteks ette nähtud valuutaülekandeid ei kasutata tegelikkuses keelatud kapitali liikumise raames;

– selleks kehtestatud kontrollimeetmed ei tohi teenuste osutamisega seotud makseid ja ülekandeid piirata konkreetse summaga tehingu kohta või konkreetse summaga konkreetsel ajavahemikul ega muuta asutamislepinguga tunnustatud vabadusi näilisteks või allutada nende teostamist haldusasutuste kaalutusõigusele;

– nimetatud kontrolli raames võib kehtestada kindlasummalisi piirmäärasid, millest väiksemate summade puhul kontrolli ei teostata, ning nõuda neid piirmäärasid ületavate kulutuste puhul tõendeid selle kohta, et ülekantud summasid kasutati tõepoolest seoses teenuste osutamisega, juhul kui kehtestatud kindlasummalised piirmäärad ei kahjusta tavapärasest teenuste osutamist.

Kohtukulud

38 Euroopa Kohtule märkusi esitanud Belgia valitsuse, Saksamaa Liitvabariigi valitsuse, Prantsusmaa valitsuse, Itaalia valitsuse, Madalmaade valitsuse ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kohtukulud ei hüvitata. Et põhikohtuasjade poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus pooleliolevate asjade üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS,

vastates küsimustele, mille Tribunale di Genova talle oma 12. juuli ja 22. novembri 1982. aasta korraldustega esitas, otsustab:

Asutamislepingu artiklit 30 tuleb tõlgendada järgmiselt:

– turismiga või äri, hariduse või ravi eesmärgil reisimisega seotud ülekanded on maksed, mitte kapitali liikumine, isegi kui need toimuvad rahatähtede füüsilise ülekandmise teel;

– nende maksete piirangud on kaotatud alates üleminekuperioodi lõpust;

– liikmesriikidele jääb õigus kontrollida, et väidetavalt liberaliseeritud makseteks ette nähtud valuutaülekandeid ei kasutata tegelikkuses keelatud kapitali liikumise raames;

– selleks kehtestatud kontrollimeetmed ei tohi teenuste osutamisega seotud makseid ja ülekandeid piirata konkreetse summaga tehingu kohta või konkreetse summaga konkreetset ajavahemikul ega muuta asutamislepinguga tunnustatud vabadusi näilisteks või allutada nende teostamist haldusasutuste kaalutusõigusele;

– nimetatud kontrolli raames võib kehtestada kindlasummalisi piirmäärasid, millest väiksemate summade puhul kontrolli ei teostata, ning nõuda neid piirmäärasid ületavate kulutuste puhul tõendeid selle kohta, et ülekantud summasid kasutati tõepoolest seoses teenuste osutamisega, juhul kui kehtestatud kindlasummalised piirmäärad ei kahjusta tavapärasest teenuste osutamist.

Mertens de Wilmars

Koopmans

Bahlmann

Galmot

Pescatore

Mackenzie Stuart

Bosco

Everling

Kakouris

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 31. jaanuaril 1984 Luxembourgis.

Kohtusekretäri asetäitja

President

J. A. Pompe

J. Mertens de Wilmars